

STEFAN: Onorată conducere, stimați profesori, iubiți părinți și dragi colegi. Astăzi, din păcate ,punem punct celui mai frumos capitol din viața unui tanar- acela de licean. Eu, Stefan Mihaila și colega mea, Laura Huma, reprezentăm în cadrul acestui moment festiv, vocea clasei a 12 -a D.

LAURA: Nu suntem nici mai maturi, nici mai înțelepți, nici mai curajoși decât alți copii de vârsta noastră, dar suntem mai siguri ca niciodată că școala pe care am absolvit-o a reprezentat pentru noi toți un model unic de viață, un loc în care am învățat, mai presus de orice, să fim oameni.

STEFAN: Cuvintele sunt mereu de prisos atunci când emoțiile pun stăpânire pe noi și când pășim cu nesiguranță, deoarece nu vrem să uităm nimic din ce este important.

LAURA: Important este că am avut profesori exemplari și că am crescut sub îndrumarea domniilor lor, cu o credință neclintită în adevăr, frumos și bunătate. Ne-am format o concepție proprie asupra lumii, ne-am exprimat liber și am devenit la rândul nostru creatori, vegheați cu răbdare părintească de profesorii noștri .Le multumim ca s-au dovedit a fi intelegatori, deschisi și rabdatori, căci au rabdat cu stoicism întrebările noastre uneori naive, copilărești, altele irelevante.

STEFAN: Ne putem considera o clasa norocoasă, având două diriginte, care ne-au unit și ne-au învățat ca pentru a fi castigatori trebuie să fim sinceri cu noi înșine și să muncim pentru idealurile noastre. Suntem profund recunoscători doamnei profesor Madalina Bunduc, deoarece a reușit să ne facă să iubim istoria, aflând și lucruri inedite care ne-au încântat și ne-au provocat curiozitatea.

LAURA: Multumim doamnei profesor Irina Nechifor care cu multa minuziozitate și răbdare ne-a purtat pe culmile literaturii învățându-ne totodată să rămânem unici, originali, creativi-noi înșine.

LAURA: Rămânem cu o amintire frumoasă a orelor de limbi străine, descoperind farmecul unei lecturi autentice în limba lui Shakespeare, a lui Baudelaire, Cervantes sau chiar a lui Goethe.

STEFAN: Filosofia nu a mai fost o necunoscută, datorită doamnei profesor Ana-Maria Fuiuaga. Imperativul lui Kant, cogito-ul lui Descartes sau Confesiunile lui Augustin ne-au influențat gândirea, devenind mai conștienți de lumea în care trăim.

LAURA: La orele de științe, ne-am transformat din artiști în pragmatici, învățând cum funcționează universul după legile sale matematice, chimice, fizice sau biologice. Ne-am pastrat totuși firile visatoare , patrundând în lumea artelor plastice sau a muzicii sau descoperindu-ne limitele la orele de educație fizică.

STEFAN: Important este că avem părinți excepționali, care ne-au crescut și ne-au susținut, iubindu-ne necondiționat și tolerând micile noastre furii, escapade sau suferințe, deoarece liceul a însemnat pentru noi descoperirea adevăratelor prietenii și iubiri.

LAURA: Important este că am avut colegi deosebiți, alături de care am petrecut clipe unice, emotivi sau răbdători, mereu alții...Am fost inteligenți, amuzanți, înțelegători, prietenoși dar și ambițioși, uneori vanitoși, de neclintit în acest drum al afirmării personale, fiecare dorind să demonstreze că este cel mai bun.

STEFAN: Important este că, în ciuda neînțelegerilor, am rămas un colectiv unit, ne-am susținut și ne-am împrietenit, ne-am creat amintiri frumoase care vor reflecta, peste ani, că marile prietenii se încheagă atunci când te afli foarte aproape de naivitatea și sinceritatea unui suflet de copil.

LAURA: Esențial a fost mediul în care am crescut și care ne-a insuflat adevăratele valori. Școala a însemnat pentru noi un loc la fel de important ca cel de acasă, deoarece ne-am regăsit de fiecare dată în clasa, unde se consumau uneori adevărate tragedii pentru o notă mai puțin bună sau unde ochii înotau în lacrimi pentru un cuvânt, aruncat în grabă de un coleg mai puțin atent la sensibilitățile unora dintre noi. Școala a fost locul unde, în fiecare dimineață, regăseam câte puțin din toată știința lumii și eram dispuși să renunțăm la noi pentru a deveni mai buni. Cuvinte, explicații, atenționări pentru cei mai flegmatici dintre noi și dorita sau greaua tăcere ce urma unei întrebări dificile, acestea au fost clipele, care ne vor aduce aminte de școala noastră dragă.

STEFAN: Inventivi, am găsit ieșirea din orice situație, cu intuiția ce caracterizează un filolog adevărat. Am înțeles că există o singură realitate, la care trebuie să ne raportăm și că aceasta este cea care definește orice individ, aflat sau nu la vârsta maturității: adevărul. Adevărul de a fi tu însuși care presupune a susține ceea ce crezi, a te exprima liber și a înțelege că lumea nu este ușor de cucerit dar că lucrul acesta este posibil cu armele potrivite. Curajoși, pornim astăzi pe acest drum al adevărurilor noastre și sperăm să cucerim lumea. Teama de eșec nu ne ocolește, la fel și unele îndoieli că s-ar putea să nu fim cei mai buni, că s-ar putea să greșim, că s-ar putea să aflăm, undeva, pe parcurs, că nu am făcut cele mai bune alegeri. Nu ne rămâne decât să ne întoarcem la înțelepciunea părinților și a profesorilor noștri și să ne amintim că renunțarea nu își are locul în inimile noastre. Avem datoria morală de a continua cu orice preț, cu speranță, cu aceeași credință în mai bine și mai frumos, căci am învățat cea mai bună lecție de la cei mai buni mentori.

LAURA: Tinerii ca noi așteaptă cu înfrigurare orice final de etapă, vrem să creștem mai repede, să ne maturizăm peste noapte și să ajungem unici stăpâni ai destinului nostru. Visăm acest lucru de la vârste mici, când, dornici de cunoaștere, abia așteptam să fim mari. Este pentru prima oară când nu ne mai dorim să grăbim sfârșitul acestei perioade din existența noastră, deși suntem curioși și nerăbdători să pășim pe noul drum. Am vrea parcă să dăm timpul înapoi, să fim din nou boboci și să avem ocazia să facem lucrurile mai bine. Să retragem orice cuvânt spus din răutate, să reparăm răspunsurile greșite, să zâmbim mai mult, să întârziem mai puțin și să răsplătim eforturile profesorilor și ale părinților noștri, dovedindu-ne mai înțelepți, mai conștiincioși, mai puțin rebeli.

STEFAN: Nu putem da timpul înapoi, de aceea va trebui să prețuim fiecare clipă ce s-a consumat alături de profesorii și colegii noștri. Vă mulțumim, iubii profesori, pentru dăruirea dumneavoastră și pentru că ați fost, sufletește, alături de noi. Vă mulțumim, dragi colegi, pentru că am avut șansa de a plănuși împreună să cunoștem lumea cu mult curaj, uneori nebușesc. Vă mulțumim, dragi părinți, că ne sunteți mereu alături, trup și suflet, prezenți la bucuriile și înfrustrările noastre.

LAURA: Vă mulțumim că sunteți aici și că ați ales să ne fiți alături, cu aceeași răbdare de a ne asculta și cu același îndemn de a fi noi înșine. Vă mulțumim din suflet!